

The narrative of prisoners, a window into their perspectives

Layan Kayed

Αφηγήσεις φυλακισμένων, ένα παράθυρο στην οπτική τους

Layan Kayed

#freelayankayed

The prison and the text exchange their roles, for the text is a document that embalms the prison, and the prison is a document ripped by the narrative.

Η φυλακή και το κείμενο ανταλλάζουν ρόλους, διότι το κείμενο είναι ένα έγγραφο το οποίο βαλσαμώνει τη φυλακή και η φυλακή είναι ένα κείμενο το οποίο σχίζεται από την αφήγηση.

The prison accrues an additional dimension that obscures its meaning, as no world exists which is completely devoid of symbolism and meaning, that is because, expressions relating to the duality of imprisonment and freedom are neither monopolized nor invented by a person or a nation, not even if these were the sites where this duality had first emerged.

Η φυλακή αποκτά μια πρόσθετη διάσταση που συσκοτίζει το νόημά της, καθώς δεν υπάρχει κόσμος που να στερείται εντελώς συμβολισμών και νοήματος, επειδή, οι εκφράσεις που σχετίζονται με το δίπολο της φυλάκισης και της ελευθερίας δεν μονοπωλούνται ούτε επινοούνται από ένα άτομο ή ένα έθνος, ακόμα κι αν σε αυτές τις τοποθεσίες πρωτοεμφανίστηκε αυτή η δυαδικότητα.

Rather, these expressions refer to a collective imagination, constantly refiguring its authenticity, always renewed by men and women prisoners whose images are reproduced over the years and their stories, as well as those of their friends & families, travel and are shared time and again.

Μάλλον, αυτές οι εκφράσεις αναφέρονται σε μια συλλογικό φανταστικό, που επαναπροσδιορίζει συνεχώς την αυθεντικότητά της, που ανανεώνεται πάντα από κρατούμενους και κρατούμενες των οποίων οι εικόνες αναπαράγονται με τα χρόνια και οι ιστορίες τους, καθώς και εκείνες των φίλων και των οικογενειών τους, ταξιδεύουν και μοιράζονται ξανά και ξανά.

This imagination is so ingenious that it leaves us perplexed about which had created the other: is it the hymn "oh the darkness of prison", or is it overcoming the darkness ensured by prison guards that convinces us that "there is no detention room left nor chains remaining". It can be naive but also somehow gentle to bring us laughter as we burn from the warmth of the heat, "it is the sun of freedom".

Αυτή η φαντασία είναι τόσο ευφυής, ώστε μας αφήνει μπερδεμένες σχετικά με το ποιο από τα δύο δημιουργεί το άλλο: είναι ο ύμνος «ω το σκοτάδι της φυλακής», ή είναι η υπέρβαση του σκοταδιού—εκείνου του σκοταδιού που διασφαλίζουν οι δεσμοφύλακες—που μας πείθει ότι «δεν υπάρχει χώρος κράτησης κι ούτε αλυσίδες απομένουν». Μπορεί να είναι αφελές αλλά και κατά κάποιον τρόπο απαλό να μας έρχεται γέλιο καθώς καιγόμαστε από τη θερμότητα της ζέστης, «είναι ο ήλιος της ελευθερίας».

According to Khalida, “freedom has vanished but its sun lingers”. It can be contended with as a romantic feeling whose fragile sails cannot withstand the icy reality that conditions it. Here remain Amal and Khalida sharing their food with the birds that are free, placing their loaf of bread on the windowsill of the prison cell to be “the food of migrating birds”. And after long hours of waiting in the cold and withstanding hunger, they begin to reach again for that loaf.

Σύμφωνα με την Khalida, «η ελευθερία έχει εξαφανιστεί αλλά ο ήλιος της παραμένει». Μπορεί να αντιμετωπιστεί ως ένα ρομαντικό συναίσθημα του οποίου τα εύθραυστα πανιά δεν μπορούν να αντέξουν την παγωμένη πραγματικότητα που το διαμορφώνει. Εδώ παραμένουν η Amal και η Khalida να μοιράζονται το φαγητό τους με τα πουλιά που είναι ελεύθερα, βάζοντας το ψωμί τους στο περβάζι του κελιού της φυλακής, για να γίνει «η τροφή των αποδημητικών πουλιών». Και μετά από πολύωρη αναμονή στο κρύο και αντέχοντας στην πείνα, αρχίζουν να απλώνουν ξανά το χέρι για το ίδιο καρβέλι.

If the prison is formulated as a text then it is the most subjective act. A bus filled with the bodies of university students, full of love and life, is conceived as that which transports Shatha and Ruba to their anticipated date with the sea, a journey which they write and permeate with folkloric songs and a curious search for the eternal blue. However, the bus does not hold the same meaning for prisoners who are transported to the Ramla prison.

Όταν η φυλακή διατυπώνεται ως κείμενο, τότε είναι η πιο υποκειμενική πράξη. Ένα λεωφορείο γεμάτο με κορμιά φοιτητριών, γεμάτο αγάπη και ζωή, συλλαμβάνεται ως αυτό που μεταφέρει τη Σάθα και τη Ρούμπα στο αναμενόμενο ραντεβού τους με τη θάλασσα, ένα ταξίδι που γράφουν και διαποτίζουν με λαογραφικά τραγούδια και με μια περίεργη αναζήτηση για το αιώνιο μπλε. Ωστόσο, το λεωφορείο δεν έχει την ίδια σημασία για τους κρατούμενους που μεταφέρονται στη φυλακή Ramla.

With the absence of humane conditions that give people their humanity, there emerges the need for revolutionary valor, and when that valor is rendered trite and seen as mere agitation so much that its cause is perceived as lost, the need for valor shall become even stronger and not necessarily modest in its iteration. This valor that we speak of is the highest form of verbalizing the psyche and is also its unintentional manifestation. Valor is a return to humanity, which makes the investigation, prison bus, oppression, and isolation a site for confrontation; it shall be your only objective when turned into an object that is dragged as a dull bag and shackled as though a monster.

Με την απουσία ανθρώπινων συνθηκών που δίνουν στους ανθρώπους την ανθρωπιά τους, εμφανίζεται η ανάγκη για επαναστατική γενναιότητα, και όταν αυτή η γενναιότητα γίνεται τετριμμένη και θεωρείται ως απλή ταραχή τόσο πολύ που η αιτία της γίνεται αντιληπτή ως χαμένη, η ανάγκη για γενναιότητα θα γίνει ακόμη πιο έντονη—και όχι απαραίτητα αμελητέα κατά την επανάληψή της. Αυτή η γενναιότητα για την οποία μιλάμε είναι η υψηλότερη μορφή λεκτικής έκφρασης της ψυχής και είναι επίσης η ακούσια εκδήλωσή της. Η γενναιότητα είναι μια επιστροφή στην ανθρωπότητα, που κάνει την έρευνα, το λεωφορείο της φυλακής, την καταπίεση και την απομόνωση τόπους αντιπαράθεσης. Θα είναι ο μόνος σας στόχος όταν μετατραπεί σε ένα αντικείμενο, σε κάτι που σέρνεται σαν άτονος σάκος και δεσμεύεται σαν να ήταν τέρας.

Valor is your sole and solid decision against all of their decisions that dictate where to sit, when to stand, and what time you are temporarily allowed out of your prison cell for a mere five hours and not a second more; against their control over what time you shower, the ten TV channels you get access to and the books they let you read, the ephemeral minutes you get to gaze at your mother's face. Valor is your refusal of a number of things, and your refusal to be another number among the rest of numbers. Valor is the only answer to questions such as: what justifies the prisoner's commitment to holding on, year after year, and what drives them to want to wake up in the very same place with the same things and people, even if their lives are scheduled differently with the arrival of yet another day?

Η γενναιότητα είναι η μοναδική και σταθερή απόφασή σου ενάντια σε όλες τις αποφάσεις τους που υπαγορεύουν πού να καθίσεις, πότε να σταθείς και πότε θα σου επιτραπεί προσωρινά να βγείς από το κελί της φυλακής σου για μόλις πέντε ώρες και ούτε ένα δευτερόλεπτο παραπάνω. Ενάντια στον έλεγχο τους σχετικά με το τι ώρα θα κάνεις ντους, τα δέκα τηλεοπτικά κανάλια στα οποία έχεις πρόσβαση και τα βιβλία που σε αφήνουν να διαβάσεις, τα εφήμερα λεπτά που έχεις για να αγναντεύεις το πρόσωπο της μητέρας σου. Η γενναιότητα είναι η άρνησή σου σε πολλά πράγματα· η άρνησή σου να υπάρχουν σαν ένας άλλος αριθμός ανάμεσα στους υπόλοιπους αριθμούς. Η γενναιότητα είναι η μόνη απάντηση σε ερωτήματα όπως: τι δικαιολογεί τη δέσμευση του κρατούμενου να αντέχει, χρόνο με το χρόνο, και τι τον κάνει να θέλει να ξυπνήσει στο ίδιο μέρος με τα ίδια πράγματα και τους ίδιους ανθρώπους, ακόμα κι αν η ζωή τους είναι προγραμματισμένη διαφορετικά με τον ερχομό μιας ακόμη μέρας;

While Amal speaks under her breath, we hear her whispers as the space shrinks. “We are steadfast because we have nothing but our steadfastness”. In her sober commitment, she never tires from giving meaning to being, every single day. Valor is this thread that seeps through and connects the demands of women detainees as far as their living conditions are concerned: from allowing them public calls, dismantling surveillance cameras, and addressing the problem of humidity inside the prison cells, to refusing and working to overthrow the prison complex altogether. This is what valor looks like. It is where the detainee's dream of reclaiming their land meets their inability to claim the cell in which they are forced to dwell, or to ever change the color of its walls. Valor is, as a summer spree might have it, what binds your desire to taste both the watermelon and freedom.

Ενώ η Αμάλ μιλάει ψιθυριστά, ακούμε τους ψιθύρους της καθώς ο χώρος συρρικνώνεται. «Είμαστε σταθερές γιατί δεν έχουμε τίποτα άλλο εκτός από τη δική μας σταθερότητα.» Στη σοβαρή της δέσμευση, δεν κουράζεται ποτέ να δίνει νόημα στην ύπαρξη, κάθε μέρα. Η γενναιότητα είναι αυτό το νήμα που διαπερνά και συνδέει τις απαιτήσεις των γυναικών κρατουμένων όσον αφορά στις συνθήκες διαβίωσής τους: από το να τους επιτρέπονται δημόσιες κλήσεις, την αποσυναρμολόγηση καμερών παρακολούθησης και την αντιμετώπιση του προβλήματος της υγρασίας μέσα στα κελιά της φυλακής, στην άρνηση και τη συλλογική τους προσπάθεια να καταργήσουν το φυλακιστικό συγκρότημα ολότελα. Έτσι μοιάζει η γενναιότητα. Εκεί, το όνειρο των κρατουμένων να ανακτήσουν τη γη τους συναντά την αδυναμία τους να διεκδικήσουν το κελί όπου αναγκάζονται να κατοικήσουν, ή ακόμα να αλλάξουν το χρώμα των τοίχων του. Η γενναιότητα είναι, όπως ένα καλοκαιρινό ξεφάντωμα, αυτό που δεσμεύει την επιθυμία σου να γευτείς και το καρπούζι και την ελευθερία συνάμα.

But mostly, valor is the need to forge an antithesis to today's hackneyed reality. It is to find other ways to exist, an imagination that exceeds what is available in the tangibility of the present, and a need to foster common threads that bind all those who remain geographically, ideologically, and socially dispersed, threads that center the legacy of the past to ponder the potentials of the future. In the very moment of arrest, you lose the linearity dictating your life: a discussion you never resumed; a book you did not get to finish reading; a friend with whom you promised to meet tomorrow over a cup of tea; you precious bonds with your family and your projects, big and small.

Αλλά κυρίως, η γενναιότητα είναι η ανάγκη να σφυρηλατήσουμε μια αντίθεση στη σημερινή σαθρή πραγματικότητα. Είναι το να βρίσκουμε άλλους τρόπους ύπαρξης, μια φαντασία που ξεπερνά ό,τι είναι διαθέσιμο στο απτό του παρόντος και την ανάγκη να καλλιεργήσουμε κοινά νήματα που δεσμεύουν όλες εκείνες που παραμένουν γεωγραφικά, ιδεολογικά και κοινωνικά διασκορπισμένες, νήματα που κεντρίζουν την κληρονομιά του παρελθόντος για να αναλογιστούμε τις δυνατότητες του μέλλοντος. Τη στιγμή της σύλληψης, ακριβώς, χάνεις τη γραμμικότητα που υπαγορεύει τη ζωή σου: μια συζήτηση που δεν ξανάρχισες ποτέ. Ένα βιβλίο που δεν πρόλαβες να διαβάσεις. Ένα φίλο με τον οποίο υποσχεθήκατε να συναντηθείτε αύριο για ένα φλιτζάνι τσάι. Τους πολύτιμους δεσμούς σου με την οικογένειά σου και τα έργα σου, μεγάλα και μικρά.

All you are left with is the act of remembering against such an overwhelming loss. As Albert Camus' *The Stranger* goes: "I realized then that a man who had lived only one day could easily live for a hundred years in prison. He would have enough memories to keep him from being bored."

Το μόνο που σου μένει είναι η πράξη του να θυμάσαι, ενάντια σε μια τόσο συντριπτική απώλεια. Όπως λέει *Ο Ξένος* του Albert Camus: «Κατόπιν συνειδητοποίησα ότι ένας άνθρωπος που είχε ζήσει μόνο μια μέρα θα μπορούσε εύκολα να ζήσει εκατό χρόνια στη φυλακή. Θα είχε αρκετές αναμνήσεις για να μην βαρεθεί».

What helps fill the void that loss has carved within us are letters that we write and of which we must also take heed when it comes to their reception. Our trivial joys are often inexpressible because they directly speak to how precarious our lives have become. And of course, the haunting voices of our family members when they whisper:

Αυτό που βοηθά να καλυφθεί το κενό που έχει χαράξει η απώλεια μέσα μας είναι τα γράμματα που γράφουμε και τα οποία πρέπει επίσης να προσέχουμε όταν πρόκειται για τη λήψη τους. Οι ασήμαντες χαρές μας είναι συχνά ανέκφραστες γιατί μιλούν άμεσα για το πόσο επισφαλής έχει γίνει η ζωή μας. Και φυσικά, οι φωνές των μελών της οικογένειάς μας που μας στοιχειώνουν, όταν ψιθυρίζουν:

"all that is missing is your presence amongst us," which is often a tangent answer to "how are you?" after which comes, as always, "we are doing fine as long as you are fine," another consolation to, as the saying goes, "prisons shall not imprison." The worst thing about loss is when language fails, when there is nothing left to say, and when our capacity to keep track of what goes on outside the prison bars as well as to relay what happens behind them is scarce

to nonexistent. It is bad enough when you find yourself clueless as to when this loss will reach an end, if ever.

«Το μόνο που λείπει είναι η παρουσία σου ανάμεσά μας», που είναι συχνά μια απάντηση που ακολουθεί το «πώς είσαι;» και μετά έρχεται, όπως πάντα, το «καλά είμαστε, όσο είσαι εσύ καλά», μια άλλη παρηγοριά, όπως η παροιμία λέει, στο «οι φυλακές δεν θα φυλακίζουν». Το χειρότερο πράγμα για την απώλεια είναι όταν η γλώσσα αποτυγχάνει, όταν δεν μένει τίποτα να πούμε και όταν η δυνατότητά μας να παρακολουθούμε τι συμβαίνει έξω από τα κάγκελα της φυλακής καθώς και να μεταδίδουμε όσα συμβαίνουν πίσω από αυτά είναι σπάνια έως ανύπαρκτη. Είναι αρκετά κακό όταν βρίσκεσαι ανίδη για το πότε, εάν ποτέ, θα δοθεί τέλος σε αυτή την απώλεια.

But the worst is when you start fearing the end of such an entrenched loss, when you are confronted with having to face a life that is long gone and somewhat forgotten, a life in which “you are not yourself, nor is the home homely anymore.”

Αλλά το χειρότερο είναι όταν αρχίζεις να φοβάσαι το τέλος μιας τόσο εδραιωμένης απώλειας, όταν έχεις να αντιμετωπίσεις μια ζωή που έχει φύγει προ πολλού, και είναι κάπως ξεχασμένη· μια ζωή στην οποία «δεν είσαι ο εαυτός σου, ούτε στο σπίτι είσαι πια σπίτι σου.»

Journal of Palestine Studies Fall 2021

<https://www.palestine-studies.org/en/journals/jps/about>

Excerpts Originally posted by @tal3at_sept26 via @propaganda_lb translated into Greek by @fac_research

See an interview with Layan Kayed (in Arabic with English subtitles) here:

<https://www.instagram.com/reel/CtPSAiLrGDy/?igshid=MzRlODBiNWFlZA==>

Δείτε μια συνέντευξη με τη Layan Kayed (στα αραβικά με αγγλικούς υπότιτλους) εδώ:

<https://www.instagram.com/reel/CtPSAiLrGDy/?igshid=MzRlODBiNWFlZA==>